

[Svend Auken]

Lad mig også hæfte mig ved det, som jeg sagde i mit første indlæg, og som ingen, bortset fra hvad angår et enkelt punkt, som jeg skal vende tilbage til, indtil nu har modsagt, nemlig at Danmark i 1987 får den laveste økonomiske vækst i Europa, får stigende arbejdsløshed, faldende byggeri, lavere investeringer, Europas højeste realrente, svigtende konkurrenceevne, mistede markedsandele, Europas laveste opsparingskvote, manglende teknologisk fornyelse og en ualmindelig ringe produktivitetsudvikling.

Hvis man mener, at dette billede ikke er urovækkende, er der grund til at være enig med finansministeren i, at det går fint. Men hvis man mener, at dette tegner et urovækkende billede af en lavkonjunktur, er der grund til at spørge, hvad man har tænkt sig at gøre ved disse problemer.

Jeg sagde før, at finansministeren på et enkelt område anfægtede mit synspunkt, og det var med hensyn til konkurrenceevnen, hvor finansministeren siger, at det er helt urigtigt, at vi taber markedsandele. Det går sådan set godt med vores konkurrenceevne. Jeg har tilladt mig at lave en lille tegning, baseret på oplysningerne i finansredøgørelsen, som klart viser, at konkurrenceevnen med udgangspunkt i 1979 – hvis man sætter 1979 som indeks 100 – blev forbedret frem til 1982, hvorefter den i hele perioden siden er blevet forringet, sådan at halvdelen af den konkurrenceevneforbedring, der er sket, allerede nu er spist op. Dette med den svigtende konkurrenceevne viser sig også ved, at erhvervslivet, virksomhederne, mister markedsandele både på eksportmarkederne og på hjemmemarkedet. Der har naturligvis været en vis diskussion om dette punkt, hvor enkelte har villet hævde, at det ikke var rigtigt, men hvis man alene tager de oplysninger, der er nævnt i finansredøgørelsen, fremgår det jo heraf, at væksten på vore eksportmarkeder har været ca. 3 pct., men at den danske eksport kun er steget med 1 pct., og det er selvfølgelig udtryk for, at vi har mistet markedsandele.

Det er rigtigt, når finansministeren siger, at vi har haft mange investeringer i de seneste par år, og at der også har været foretaget flere investeringer i Danmark end i udlandet. På den baggrund er det naturligvis deprimerende, at produktivitetsudviklingen har været ringere end i udlandet. Det tyder ikke på, at

det har været særlig nyttige investeringer, man har foretaget.

Finansministeren sagde, at Socialdemokratiet ikke har fremlagt sine egne forslag og sine egne ideer. Det er ikke rigtigt. På stort set alle de grundlæggende områder har vi her i Folketinget fremsat vore forslag. Det gælder erhverv, teknologi og forskningspolitik. Det gælder spørgsmålet om en pensionsreform og om obligatorisk overskudsdeling, som bidrager til at fremme opsparingen herhjemme. Det gælder spørgsmålet om uddannelse og om arbejdsmarkedspolitik. Det gælder også spørgsmålet om den sociale fordeling, miljø osv. På alle disse områder har Socialdemokratiet rent faktisk givet sit bud på, hvordan fremtidens udfordringer skal mødes.

Finansministeren var meget optaget af at forklare Folketinget, hvor store reformer der er sket under den nuværende regering, og det er da også rigtigt, at vi i dag i fællesskab har stemt sociale fremskridt igennem, men hvilken slags sociale fremskridt er det, man taler om?

Lad mig bare nævne to forslag. Det ene var afskaffelsen af karensdagen. Det var et socialt fremskridt, at vi i dag i fællesskab afskaffede karensdagen, men man må jo ikke glemme, hvem det var, der i sin tid indførte den. Hvem var det, der i sin tid forsvarede karensdagen og sagde, at den var absolut nødvendig? Den type sociale reformer, der består i, at man genopretter sine egne fejltrin, giver jeg måske ikke så meget for.

Og hvad med spørgsmålet om 70 pct.-satsen i efterlønsordningen? Det var Socialdemokratiet, der fremsatte dette forslag i Folketinget adskillige gange. Hver gang stemte flertallet det ned. Endelig her i november måned, da vi igen fremsatte det, støttede Det Radikale Venstre dette forslag, hvorefter regeringen omgående sprang til. Det er rigtigt, at det er et fremskridt, men det er et fremskridt, der blev påtvunget den nuværende regering af et flertal i Folketinget.

Finansministeren sagde, at vi overdriver agitationen vedrørende dagpenge- og efterlønsmodtagernes stilling. Det synes jeg er en overraskende bemærkning i betragtning af, at langt de fleste af både efterløns- og dagpenge modtagere har haft fastfrosset deres sats i hele den periode, den borgerlige regering har siddet. Det er rigtigt, at der er gennem-